

Hayal Taksii / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Sözlör

написано kitapcy | 22 января, 2025

Hayal Taksii / dedektif hikaye HİKAYE: HAYAL TAKSİ

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru yarararak caddeye çıktı. İlk gördüğü taksiye el kaldırdı ama nafiye, taksi geldiği hızla yoluna devam etti. İki, üç, dört... Neredeyse on taksi olmuştu ama hiç biri durmamıştı. Bu şehirde bu saatte, hele de bu havada boş taksi bulabilmek imkansıza yakındı ama başka çaresi de yoktu. Bir an evvel buradan uzaklaşmalıydı. Caddenin aşağısına doğru yürümeye karar verdi. Dört şeritli ve tek yönlü olan bu caddenin trafiği her daim yoğun olurdu. Araçların geldiği yönde hızlı adımlarla yürümeyi sürdürdü. Taksiler durmadığı gibi, delicesine yağın yağmur, var gücüyle onu ıslatmaya yemin etmişçesine düşmeye devam ediyordu. Aslında bir bakıma iyi de oluyordu. Yağın yağmurda kimse göz yaşlarını farkedemiyordu. Hoş, akşamın bu saatinde, bu mega şehrin birbirinden meşgul ve telaşlı insanları asla bir başkasının yüzüne bakmazdı ya, neyse.

Ne kadar yürüdü, ne kadar ıslandı bilmiyordu artık. Takatinin kalmadığına kanaat getirecek oluyor ama kafeste çırpınan bir kuş misali atan kalbinin her geçen saniye daha da çok kan pompaladığı beyni, küçük ayaklarına koşmasını ve uzaklaşmasını emrediyordu. Buna rağmen bir süre sonra, yorgun bedeni bu emirlere kulak asmamaya başladı. Durdu, bulunduğu yerde kalakaldı. Geçen onca vakte karşın hızından hiçbir şey kaybetmeyen yağmur ise, gizleyemiyordu artık yanaklarından akan yaşları. Neden böyle olmuştu? Nasıl bu hale düşmüştü, aklı almıyordu.

“Keşke bunlar olmasaydı. Keşke geri dönebilsem, her şeyi düzeltebilsem,” diye iç geçirirken bir korna sesi ile başını kaldırdı. Her nasıl olduysa, bir taksi yolun kenarına çekmiş, ona selektör yapıyordu. Hiç düşünmeden atıldı, arka kapıyı açıp kendini koltuğa bıraktı.

“Hanımefendi, nereye gitmemizi istersiniz?” diye sordu şoför. Duymadı Melisa. Cama vuran yağmur damlalarına dalıp gitmişti. Bir kez daha yineledi şoför sorusunu ama yine umduğu karşılığı alamadı, sorusu taksinin karanlık havasında dağıldı gitti. Şoför tekrar sormaya gerek duymadı, yola saldı arabasını. Taksinin içi bir miktar soğuk olsa da üzerindeki kıyafetlerin sıırılsıklam ıslaklığından daha çok üşüyen Melisa ısınabilmek için ellerini cebine soktu. Sokmasıyla da gözlerinden tekrar yaşlar aktı. Sol eline değen metalin soğukluğu yanında ortamın ve üzerindikilerin ısısının bir önemi kalmamıştı. Kalbi bir kez daha paramparça oldu, demek gerçekten yapmıştı. Buna hâlâ inanmıyordu, inanmak da istemiyordu. Başını öne eğdi, dizlerine dayadığı ellerinin arasına aldı, kapadı gözlerini. Araba ışıklarda yavaşladı, hemen ardından da durdu. Hem yağmur, hem ışıklar... Hepsi, her şey bir olmuş, onun buralardan uzaklaşmasına mani olmaya çalışıyordu adeta. Melisa, derin bir iç çekti.

Pek de nazik olmayan bir hareketle boğazını temizleyen şoför, dikiz aynasından Melisa'ya bakarak “Herhangi bir müzik tercihiniz var mıdır hanımefendi?” diye sordu.

Bu kez bu tümceyi işitmişti Melisa, ama sesler var içerik yoktu. “Efendim, bir şey mi dediniz?” diye karşılık verdi.

Uzunca bir süredir devam eden bu yolculukta, müşterisinden yana bir şeyler duyabilmekten memnun gözükten direksiyon başındaki biraz yaşlıca sayılabilecek bu adam, devam etti. "Müzik olarak bir tercihiniz var mı hanımefendi? İsteddiğiniz bir şarkıyı veya radyo istasyonunu açabilirim."

Arka koltuğun sağ yan tarafında doğruldu kadın, ellerinin içi ile yanaklarını, tersi ile de burnunu sildi. "Farketmez şoför bey," dedi, "Açık ya da kapalı, hızlı ya da yavaş, kısık ya da yüksek... Farketmez."

Bu kısa ve karamsar konuşmanın peşi sıra, rastgele seçilen radyo istasyonundaki geveze spikerin listesi ile devam ettiler yollarına bir süre daha.

Arkadaki yolcusunun aynadaki aksindeki göz yaşlarının tazeliğini fark eden şoför, okulda öğretmeni tarafından zorla susturulmaya çalışılan ancak bir türlü de susmamaya kararlı afacan bir öğrenci edasıyla atıldı. "Kafanızı şişireceğim için en baştan özür dilemeliyim sanırım hanımefendi. Ancak lütfen beni bağışlayın. Bir şeyin ya da bir kimsenin sizi çok ama çok incitmiş olduğuna üzülerek tanıklık etmekteyim."

Yanaklarını dışarıdaki yağmurdan çok daha fazla sırılsıklam etmiş olan gözyaşlarını bir kez daha silen Melisa, boş gözlerle şoförün dikiz aynasındaki gözlerine baktı. Direksiyon başında son derece nazik tavır takınan bu ihtiyar adamın ağzından dökülen cümlelere bir anlam verememişti. Hem verse ne olacaktı, lafla peynir gemisi mi yürürdü? Kim ne söylemiş, kim ne düşünmüş ne önemi vardı artık? Bundan sonraki hayatı koca bir hiçti, aslına bakılırsa artık bir hayatı da yoktu ona göre. Yolculuğun son yarım saatinde hep aynı şeyi düşünmeye başlamıştı. Şöfore köprüye sapmasını söyleyecek, köprüdeki trafik durakladığında da bir fırsatını bulup taksiden inecekti. Sonrası malum; hep filmlerdeki, hep ana haber bültenlerindeki, hep de gazetelerin üçüncü sayfalarındaki gibi bir son... Başka çıkar yol yoktu bu hikayede. Olması gereken olacaktı. Zihni bunlarla meşgulken, şoförün boş lakırtıları kimin umrundaydı ki?

Dikiz aynasında dalıp gitmişken, şoförün seslenmesi ile tekrar âna dahil oldu.

“Hanımefendi, lütfen beni dinleyin. Kendinize bu şansı tanımalısınız. Üstelik, beni siz çağırdınız.”

Melisa şoförün bu son sözlerine çok şaşırdı. “Ne? Nasıl? Ben sizi nasıl çağırabilirim? Ben yol kenarında duruyorken sizin kornanızla sizi farkettim.”

Güldü şoför, “‘Keşke bunlar olmasaydı. Keşke geri dönebilsem, her şeyi düzeltebilsem’ diyerek çağırdınız beni hanımefendi. Ben de bu sözleriniz üzerine gelip sizi buldum.”

“N’olur benimle dalga geçmeyin. Çok zor bir gün yaşadım ve hâlâ da yaşıyorum. Lütfen, ama lütfen...” Sözlerini bitirmeden tekrar hıçkırıklara boğuldu.

Şoför ise gecikmemek istercesine konuşmasını sürdürdü. “Hanımefendi, bu özel bir taksi. Hem de çok özel. Bunları duymak size elbette garip gelecektir, bunun farkındayım. Ama her yolcumuza ilk başta böyle gelmiştir hep, bu konuda kendinizi yalnız hissetmeyiniz.”

“Ben...” dedi Melisa, “Ben...” dedi ama devam edemedi çünkü yolculuğun en başından beri kibarlığı elden bırakmayan taksi şoförü bu kez kadının sözünü kesti. “Bu taksinin adına dikkat ettiniz mi hiç? Ben yanıt vereyim müsaadeniz ile, hayır, hem de hiç etmediniz. Bakınız, arka kapının açma kollarının hemen yanlarında etiketimiz var. ‘Hayal Taksi’ yazıyor. Bu taksi, yolcularını hayallerine götürür. Bazen de sizin gibi keşkelerine... Bu taksiyi herkes çağıramaz, yolda göremezsiniz bu aracı mesela hiç bir zaman. Şu anda bizi kimselerin görmediği gibi. Bu aracı çağırabilmeniz için, o anki dileğinizin gerçekten, ama gerçekten tamamen kalbinizden geçiyor olması gerekli. Demek ki sizin de keşkeleriniz yüreğinizden çıkmış... Ayrıca, bu araca binebilmiş olmak, dileğinizdeki âna veya yere mutlaka gidebileceğiniz anlamına da gelmiyor ne yazık ki. Yolculuk sırasındaki halet-i ruhiyeniz kapıların size açılmasında etkilidir. Görünüşe göre, siz de bu aşamayı geçmiş haldesiniz.”

Melisa araya girdi. “Tamam, hadi diyelim tüm bunlar gerçek ve şu anda bunları gerçekten yaşıyorum. Ama ben bugün çok kötü

şeyler yaşadım, çok kötü şeylere şahit oldum ve çok ama çok kötü bir şey yaptım!”

Az evvelki şefkatli ses tonundan hiçbir şey kaybetmemiş gözükten şöfor devam etti. “Ben, sadece sizin şöforünüzüm hanımefendi. Benim işim sizi, şartları sağlayabilmeniz halinde dileğinize götürmek, gerisine ne karışırım ne de benim işimdir.”

“Peki bu dediğiniz nasıl olacak?” diye sordu Melisa sesi titreyerek.

“Siz son açıklamalarımı kabul ettiğinizde derhal başlayacağız efendim. Müsaadenizle başlıyorum. Ve lütfen sonuna kadar beni dikkatlice dinleyin ve lütfen sadece bir kuralı kabul etmeyecekseniz sözümü kesin. Olur mu hanımefendi?”

“E-elbette. Tamam.”

“Peki o halde, kuralları ve açıklamaları sıralıyorum. Birincisi, bu taksi sizin yürekten dileğiniz için geldi ve sadece bu dileğinizi yerine getirecektir; dilek değişir veya vazgeçerseniz taksiye bindiğiniz yerde geri inersiniz. İkincisi, dileğiniz olan şeye ve yere ancak bunlar geçmişte ise gidebilirsiniz, bu taksi asla ve asla geleceğe varmaz. Üçüncüsü, ne kadar geriye gideceğinize bir tek siz karar verebilirsiniz, bu konudaki tek kısıtlama kendi kararlarınızı hür iradeniz ile verebildiğiniz en düşük yaştır. Yani, bebeklik ve erken çocukluk döneminizdeki bir âna gidemezsiniz. Dördüncüsü, dileğinize vardığımızda o ânın hemen öncesinde bulacaksınız kendinizi. Taksinin görevi burada bitecek. Bir anlık göz açıp kapama ile o anı baştan yaşayabilecek konumda bulacaksınız kendinizi. Aslında tüm olay bu. Beşinci, aynı zamanda son ve en önemli kural ise, lütfen burayı dikkatle dinleyin; o ânı tekrar yaşamaya başladığınızda neler yaşanacağını kimse bilemez ve dolayısı ile de size garanti edemez. Yani, olayı yine aynı şekilde de, çok ama çok farklı bir şekilde de yaşayabilirsiniz. Ve dahası, bu taksiyi ömrünüz

boyunca sadece bir defa kullanabilirsiniz. Demek istediğim, ikinci fırsatınızda işler pek istediğiniz gibi gitmez ise, hayatınızın geri kalanını bu şekilde sürdürmek zorundasınız. Beğenmeseniz de tekrar bu taksiyi çağırma şansınız yok.”

Melisa'ya bir ömür gibi gelen bu açıklamadan sonra, şimdi taksinin içerisinde bir sessizlik hakimdi. Başını sağa çevirdi genç kadın, camdaki yansımasına baktı. Daha bu sabah var olan gözlerindeki ışığın yitip gittiğini fark etti, içi acıdı. Şimdi ise eline bir şans geçmişti. Tamam, risk vardı, yine aynı şey olabilirdi belki ama ya bambaşka olursa? Ya tüm bunları yaşamamış olarak devam edebilirse hayatına? O an kararını verdi, bu teklifi kabul edecekti.

“Tamam, hepsi kabul. Kabul ediyorum, hadi gidelim,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak.

“Başüstüne hanımefendi,” dedi şöfor.

Elini radyoya uzattı, frekans ayarı yaptı. Dikiz aynasından Melisa'nın gözlerine bakarak “Birazdan bir şarkı başlayacak, sizin geçmişinize ait bir şarkı. Gözlerinizi kapatın, şarkıya kulak verin. Hazır olduğunuzda ise gözlerini açın, hepsi bu!” dedi gülümseyerek.

Adamın gülümsemesi Melisa'nın içini ısıtmış, onu biraz olsun rahatlatmıştı. Radyodan gelen cızırtıya kulak verdi, hemen ardından yüreğine doğru tanıdık bir melodi esti: ‘Hatıralar’ çalıyordu şimdi taksinin içinde.

“İyi yolculuklar,” dedi şöfor.

Gözlerini kapadı Melisa, melodiye bıraktı kendini. Karanlıktı ilk başta her yer ama hemen sonrasında bir sinema perdesi belirdi önünde. Yüreği çırpındı, bugün yaşadığı kötü olaylar akıp geçiyordu peşisıra, hem de siyah beyaz olarak... Gözlerini açacak gibi oldu ama yapmadı, yapmak istemedi. Bu ikinci şans kaçırılmayacaktı! Açmamak için daha da bir sıkı yumdu bu kez gözlerini. Perdedeki görüntüler akmaya devam ediyordu ama

sanki giderek de yavaşlıyordu. Aktı, aktı, aktı... En son elinde patlayan silahta durdu... Görüntüler durmuştu ama radyodadaki şarkı bitmiyordu, biteceği de yok gibiydi. Tüm bu büyülü olaylara şahit olmasına rağmen, giderek rahatladığını hissediyordu. Derken perdedeki görüntü titredi ve geriye doğru akmaya başladı. Bu kez de giderek geriye doğru hızlanıyordu, bir yandan da renkleniyordu. Yine aktı, aktı, aktı... Müzik sustu, perde karardı. "Tamam sanırım, şimdi o andayım. Sanırım geldim," diye geçirdi içinden. Derin bir nefes aldı, gözlerini açtı. Evet, olmuştu işte. Tıpkı akşamüstündeki gibi, nişanlısının kapısındaydı. Bu sabah, uğruna üniversiteyi yarıda bıraktığı, hatta ailesini bir kalemde sildiği bu adamın onu aldattığını öğrenmişti. İlk başta buna inanmasa da son zamanlarda Berk'in ona karşı olan ilgisizliği, içini bir kuşkunun kemirmesine çanak tutuyordu. Sonunda bu şüpheye yenik düşmüş, zar zor girmiş olduğu iş yerinden izin vermedikleri için kapıyı vurup çıkmış ve işte, Berk'in kapısına kadar gelmişti. Elini paltosunun sol cebine attı, evet, metal ve soğuk şey oradaydı. Baba ocağını terk ederken, ablası Neriman sandıkta duran bu eski tabancayı "Ne olur ne olmaz, yanında bulunsun çiçeğim," diyerek eline tutuşturmuştu. O gün eline değen bu soğuk metale günün birinde ihtiyaç duyacağını, dahası kullanmayı düşünebileceğini aklına dahi getirmezdi. Şimdi ise şu haline şaşırıyordu. O çok sevdiği katilli filmlerdeki insanlar gibiydi, elinde silahı ile kapıda dikiliyordu!

"Belki bu kez şans yüzüme güler de içeri girdiğimde Berk'i beni bekliyor halde bulurum. N'olur böyle olsun," diyerek anahtarı ile kapıyı usulca açtı.

Yine sabah yapmış olduğu gibi ayakkabılarını kapıda bırakmış, yalın ayak dolaşıyordu bir ajan gibi sessizce. Salona ve mutfığa baktı, yine boştu. Koridorun sonuna süzüldü önceki gibi.

"Kahretsin," dedi kendi kendine fısıldayarak. "Yine banyonun ışığı yanıyor!"

Kapının hemen yanına, duvara sırtını dayadı, önceki gibi. Gözlerinden yine aynı yaşlar aktı yanaklarına... Sabahki seslerin aynısını işitmekteydi yine. Başını öne eğdi, derin bir nefes aldı ve bıraktı.

“Olmadı işte, o anı tekrar yaşama şansını elde ettim ama yine aynı şekilde oldu. Zaten ne zaman şansım yaver gitti ki benim? Off!” diye söylendi. Başını iki yana salladı, sağ elini ile alnına vurdu.

“N’apıyorum ki ben? Bu ikinci şansımı böyle mi harcayacağım? Çek git kızım buralardan, bırak bu adamı işte!” dedi sağ omzundaki. Tam inanıyordu ki bu kez sol omzundaki söze girdi: “Nereye gideceksin? Okulun yok, bir ailen yok, paran yok, artık bir işin de yok!”

Kararsız kalmıştı, koridorun başına baktı, çıkış kapısına. Bir adım atacak oldu ki, banyodan gelen bir sözcük, tüm diğerlerini yarıp gelip düştü kulaklarına. “Aşkım” diyordu. Berk içerdeki kıza “Aşkım” diyordu. Tıpkı her zaman Melisa’ya dediği gibi. Derin bir nefes daha çekti içine, ama bu kez vermedi, tuttu içinde. Bir hışımla açtı banyonun kapısını, tıpkı önceki gibi. Onu karşısında gören Berk ve yanındaki kızın ıslak ve çıplak bedenleri öylece donakaldı, tıpkı önceki gibi.

Yüzünden içinde bulunduğu panik havası rahatlıkla sezilebilen Berk, “Melisa, canım, dinle beni açıklayabilirim. B-biz, biz...” diye kekeleydi.

Melisa elini paltosunun sol cebine attı, tıpkı önceki gibi. Sol cebindeki soğuk metali hisseti, kavradı, çekti aldı oradan ve Berk’in suratına doğrulttu! “Demek önceki gibi yine aynı şekilde olacaktı ha?” diye sordu.

Ellerini başının iki yanına kaldırmış olan Berk, “N-ne aynısı Melisa? Ne önceki? Bir hatadır oldu, öncesi yok sonrası da olmayacak! Söz, vallaha bak! Yalvarırım inan bana!” diye ağlamaya başladı.

Berk'in yalvarışları, yanındaki sarışın kızın çığlıkları arasında yitip gitti. Onu banyonun rengi maviye çalan fayansları dışında işiten olmadı. Melisa burnundan süzülen göz yaşlarını bir kaç kez içine çekmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Elinde tuttuğu silahı sıkıca kavradı, parmağı ile tetiği yokladı ve gözlerini kapatarak var gücüyle asıldı. Ama o da ne? Hiç ses gelmedi, silah patlamadı... Banyoda boş silahın sesi yankılandı sadece. Ama, ama nasıl olurdu? Bir öncekinde böyle olmamıştı! Kendini topladı Melisa, bir kez daha bastı tetiğe, yine olmadı. Bir kez daha, bir kez daha bastı ama nafile. 'Tak, tak, tak...' Yalnızca horozun vurma sesiydi işitilen. Bu kez Berk topladı kendini, bu fırsattan yararlanmak istedi. Sağ eli ile silahı kavradı, namlunun ucunu tavana çevirdi. Melisa'nın ne olduğunu anlamasına izin vermeden diğer eliyle de itti onu.

Daha saniyeler öncesinde silahı ile ceza kesme gayesi güden bu kadın, geriye doğru sendeledi. Küçük ve çıplak ayakları, banyonun ıslak zemininde durmayı beceremedi, Melisa banyonun duvarına tosladı, silahı ve kendisi ayrı köşelere serildi.

Neden sonra gözünü açtı, başının arkasında bir sızı hissetti önce, ayaklarından başlayan uyuşma yukarı doğru ilerlerken bu sızıyı bastırdı. Bir kez daha açtı gözlerini, banyonun tavanı karşısındaydı.

Berk'in "Hadi, hadi, çabuk ol, hemen çıkmamız lazım buradan!" sözlerinin arasında iki çıplak bedenin hızlı ayak seslerini duydu. Sol elini başının arkasına götürdü, garip bir ıslaklık hissetti. Eli titreyerek güçlkle açık tuttuğu gözlerinin önüne geldiğinde kıpkırmızı kesilmiş haline şahitlik etti.

Giderek ağırlaşırken bedeni, tekrar o perde belirdi gözlerinin önünde. Titredi ve görüntüleri seyre koyuldu. Hayatıydı gözlerinin önünden geçenler bu kez, hatırlamaya başladığı zamandan bu güne, tek tek... Annesini, babasını, ablası Neriman'ı seçebildi, bir de üniversiteye kayıt gününü... Gülümsedi, iç çekti. İzlemeyi bıraktı perdeyi ve düşündü.

Şoförün dediği gibi olmuştu. O ânı tekrar yaşamış ancak nasıl sonlanacağını bilememişti. Hele bu şekilde biteceğini! Öldürmeye gelmiş, ama sonunda ölümün kenarında kendini bulmuştu. Ama zaten, şoför onunla konuşmasaydı da böyle olmayacak mıydı? Köprüde bitecekti bu iş. Ha öyle ha böyle, ne fark ederdi ki?

Başındaki sızı dayanılmaz hale geldi, artık sol elini hissetmiyordu. Demek ki o da görevini yapamamanın verdiği utançtan olsa gerek pes etmişti.. Her şeyi değiştirebilmek için yola çıkmıştı ve değiştirmişti de. Tabii sadece Berk için...

“Demek ki benim bir şekilde ölmem gerekiyordu. Çıkılan yolda sapaklar değişse de varılacak durak değişmiyor anlaşılın,” diye geçirdi zihninden. Düşünceleri yavaşladı an be an, göz kapakları giderek ağırlaştı. Tüm gücünü toplayarak gözlerini açtı, tavana son bir kez daha baktı. Sonra o yeşil gözlerini bir daha hiç açmamak üzere sıkıca yumdu.

Yasin YILDIZ.

www.dedektifdergi.com Detektif proza